

יום ד', י"ט בשבט תשס"ג (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בשתי דרכים יכול להצליח מזג האוויר להוריד את הכוכב מעל לראשו של אדם: אם סוערות הרוחות, הכובע יכול לעוף; ואם פתאום חם בחוץ ולא נוח לאדם, הוא נוטה להוריד את הכובע בעצמו.

לעולם הנוצרי היו לו שתי דרכים להתייחס ליהודים שחיו בקרבתו – יחס סוער ויחס חם. בשתי הדרכים – מטרה אחת. להוציא את הנשמה האלוקית מתוך היהודי. 'בגדול' לא הצליחו ולא יצליחו. עם זאת, תולדותינו הרחוקות וגם הקרובות (בציר הזמן) מזכירות לנו שאי-הצלחתם אינה מונעת אותם מלנסות...

היום, **י"ט בשבט, הועלו על המוקד** – בעצם בתוך בתי-עץ שנבנו לשם כך – **יהודי ערי אלסז** בשנת ה'ק"ט (5109-1349). השעה היתה של מכת הדבר באירופה, מגיפה שהרגה המוני העם, ו'משום כך' הצביעו על היהודים כמקור לצרה זאת ('הרעלת הבארות').

=רק מועטים מבין הנוצרים לא נוגעו במגיפה. בין המועטים הללו נמצאו הערים באזל, פרייבורג, שטרסבורג וקלן, שהעזו לפקפק בדבר, אם באמת תלוי האשם ביהודים. מועצת העיר קלן כתבה למועצת שטרסבורג שהיא רואה במגיפה עונש בידי שמיים ורוצה להגן על היהודים בפני פרעות, שיוכלו להיות לאסון כללי לעיר ולארץ.

במדינת אלסז נתעורר בקרב התושבים הנוצרים ריב בנוגע לשאלת היהודים. בשטרסבורג התאמצו במועצת העיר ראזרחים ושני חבריו, השופט וראש האומנים, להגן על היהודים. אבל רוב האזרחים, וביחוד חברות האומנים, לא יכלו להתגבר על שנאתם ליהודים(?). מתוך מסוה הקנאה הדתית בצבצו בגלוי נימוקים שפלים. אלה רצו להפטר מן היהודים על ידי השמדה או גירוש כדי להשתחרר מחובותיהם למלוים יהודים. ואלה ביקשו לרכוש בתי היהודים וקניניהם בזול או בחינם. מכיוון ששאלת היהודים בצורה זו עוררה גם בכמה מקומות ריב עצום של מפלגות, החליטו ראשי עיר שטרסבורג לכנס בקנפליד שבאלסז אסיפת נבחרים של הערים השונות בצירוף מורשי האצילים והכמרים (ינואר 1349). במועצה זו המליצו ראשי שטרסבורג על היהודים ודרשו מגן לנרדפים על לא דבר, אולם המתנגדים רבו עליהם וברוב גדול הוחלט להכריז כי דמם של היהודים מותר, ומן הראוי לגרש אותם מערי אלסז וגליל הרינוס.

גורלה של קהילת ישראל נחתך, כל היהודים – אלפיים במספר – הוכנסו לבית הקברות היהודי ונסגרו בבניין של עץ שהובער מכל עבריו. רובם נשרפו, ורק מועטים שהסכימו להתנצר הוצאו ממדורת האש. רכוש הנשרפים נתחלק בין העירוניים שהבעירו את הבערה לתכלית זו. מועצת העיר החדשה אסרה על היהודים לגור בשטרסבורג למשך מאה שנה.

לא עברו ימים מועטים עד שהגיע תורן של קהילות ישראל הקדומות בגלילות הרינוס. בערים שבהן נעשו לפני מעשי הזועות של מסעי הצלב נשמעה שוב זעקת היהודים המעונים. קהילת שפייאר נפגעה מיד בתחילת הרדיפות. בוורמס החליטה מועצת העיר על סמך פקודת הקיסר, שנתנה לעירוניים שלטון גמור על היהודים, לשורפם. אולם הנידונים למות לא המתו לקיום פסק הדין, אלא הבעירו בעצמם את בתיהם ונספו בלהבות. בהתנפלות המוני העם על הקהילה הגדולה במיינץ, החליטו כמה מבני הקהילה לעמוד על נפשם בנשק וההגנה היהודית הרגה כ- 200 רוצחים.

[דברי ימי עם עולם]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', י"ט בשבט תשס"ג (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"עד מתי רשעים, ה', עד מתי רשעים יעלוזו?" [תהלים צ"ד 3]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל